

Constantine - wiersze

Autor: constantine

gdzie...

gdzie rodzi się nowe

gdzie gaśnie doczesność

wartości gdzie człowiek

bezkresna gdzie wieczność

gdzie morze cierpienia

gdzie honor i cnota

gdzie może wspomnienia,

nostalgia, tęsknota

gdzie przodków ślad żywy...

gdzie oszed Człowieku??

gdzie duch jest szczątkami,

gdzie TAM, na wiek wieków...

Rendez-vous

dzi mam spotkanie z brzozą wysmukłą
i prawie nagą wierzbą
tę, co rozlewa wokół ży smutku i tęsknoty.
i z dębem wiekowym
co stoi nad brzegiem jeziora jak strażnik czasu,
i z dzikiem smacznie chrupiącym jego żołądździe.
i z tą sarną puchliwą
co trwożnie wygląda spod kłosa trawy.
spotkam się także ze strumieniem wartkim
i tym także-mych wspomnieniami
o wiosnie utraconej
co odradza wszystko na nowo

tekst: "Constantine "

PRZEMIJANIE

myślenie o czasie dziwnie nie jest na czasie
materia, pieniądze-dziwnie to rzadzi światem.
a czas nas zabija, czas kruszy też kamień,
my czas zabijamy iłazcząc przed ekranem.
pamiętaj: iluzja niejedno ma imię.
człowiek chce zapanować nad atomem,
lecz nie panuje nad sobą,
a to pierwszy krok do zagłady.
powstają nowe gwiazdy, stare umierają
a każda chwila jest jedyną w sobie,
wybór masz taki: w prawo lub w lewo.
lub prosto-ty budujesz przyszłość.
pamiętaj: wszystko przemija.
coś ciało, gdy i kamień w końcu przepadnie.
a dusza, a umysł, czyż trwalsze nie są niż skała??
w końcu kamień w pył zwietrzeje,
a pył w niczym się rozproszy.
a i to człowiecze spamiętaj:
nie gromadź niczego, wnet wszystko porzucisz,
bo z prochu powstał i w proch się obrócisz...

tekst: "Constantine "

POŻEGNANIE

mgła wykrada mi ciebie i ciemność,
nieujarzmioną, twe wypukłości

z gÅszcem intrygi i tajemnicy.
byÅo nam razem dobrze
lecz ciÅ straciÅem.
patrzÅc na twÅ nagÅ dzikoÅÅ
odpÅynÅem w przyszÅoÅÅ.
czy dasz mi siÅ jeszcze dotknÅÅ
sÅodka irlandio?

2005

tocz siÅ dniu leniwie
bardzo ciÅ proszÅ o to
jutro niepewne,zatem trwaj dalej
obdarz mnie swojÅ nudÅ
niech mnie przygniecie twój ciÅÅar
zaleje twa monotonia
jesteÅmy skazani na siebie
poÅÅczeni przestrzeniÅ i...
czasem czymÅ innym
zadziw mnie jutro
choÅ juÅ nie bÅdziesz tym samym
czym jesteÅ dzisiaj.
czym jesteÅ dzisiaj?
moÅe wiem czasem
czasem?

tekst: "constantine"

lato

szemrzący strumyk zalewa

herbatką zbieraną gdzieś listek po listku

z bólem any siamami

jak gęsi rolników

gdy z nieba grzmot trzaska

i pola wód moc zalewa

burząc porządek wszech rzeczy

i krew aże się burzy

latem

lat wiele temu bywało spokojniej

tu nie ma lipy

a gdzie są

pszczoły skrzydeł praca miód niesie

i mleko z krowy spływa

rzadziej

by nie było za dobrze

i zioła niosą krowy i trawy

i kwiecień ilorobny wyborna

i warzyw, owoców przybywa z dniem każdym

w oddali

skrzek żabich żywotów z jeziora,

bociek chadza po mokradkach
i żuraw zapuszcza się czasem do wody

i lica rumiane

-wszak woda i sokołce

wspólny język latem mają

to lato wspaniale...

tekst: "constantine"

zwierzenia zwierzaków

wiesz, zwij to jak chcesz

lecz zważ na to też

że zwawy ten zwierz

co zwykle z nim jesz

z wierzchołka tej wieży

zjeżdża jak należy.

najlepsza wieczerza

przyjaciela jeża:

jarzynki-warzywka

to niezła pożywka

lecz parzy pokrzywka

aż jeży się grzywka.

gdy spojrzy na zmija

ze miechu się zwija,

jest też nażarty wąż

co się wygrzewa wcięż.

przykucną tu szarak

i tak się użala:

nie żarłem niadanka,

tam w szklarni mieszanka
warzywna dojrzeła,
aż krew mnie zalewa.
w tej szklarni jest szyba
nie ujrysz w niej grzyba,
żar z nieba nagrzewa
roślinki jak trzeba.
chrząszcz w trzcinie pobrzmiwa
spojrzawszy na drzewa
przenosi bliżej wzrok
bo przecież tuż o krok
złowieszczy żaby ciebie
złowrogo wróży dziecie.
zażaba skrzeczająca
dojrzawszy zajęcia
tak się przestraszyła
że wrzała o jej w żyłkach.

tekst: "constantine"